

Sophie Clairová

Vianočná láskavosť

*Vianočná
láskav*

Vianočná láska

Sophie Clairová

Fortuna
Libri

Original title: Sophie Claire: THE CHRISTMAS HOLIDAY
Copyright © 2019 by Sophie Claire
First published in Great Britain in 2019 by Hodder & Stoughton,
An Hachette UK company

Sophie Clairová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Cover Illustration © Giordano Poloni / agencyrush.com 2019
shutterstock.com (title button and needle)

Translation © Dorota Berecová, 2020
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2020

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otília Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciov, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0027-4

*Venujem Bowdonskému spolku kviltovania:
Jay Cawleyovej, Elizabeth Craigovej, Betty Crokovej,
Val Immovej, Marian Keallovej, Charlotte Loganovej,
Maureen Scapensovej a Glenys Whitovej.*

Prvá kapitola

Evie z toho miesta nemala dobrý pocit. Azda bol na príčine mrazivý vzduch, keď sa ponáhľala z auta do Old Hallu, s ťažkým nákladom v rukách. Na noc predpovedali sneženie. Modlila sa, aby počasie vydržalo, až kým dokončí, čo má, a odvezie sa dolu kopcom zase do dediny. Zaberie jej to nanajvýš hodinu, a len čo bude vo svojom domčeku, nech si len sneží do vôle – ona už bude v posteli, zababušená do teplej prešívanej prikrývky a s termoforom. Faktúru pošle zajtra mejlom. Čím skôr dostane zaplatené, tým spokojnejší bude riaditeľ banky. Možno jej aj prestane stúpať na päty.

Odomkla dvere rozľahlého domu, cvakla vypínačom a v predsieni pritom nešikovne drgla do vešiaka na kabáty. Zachytila ho, kým sa stihol prevrátiť, a ponáhľala sa ďalej cez vstupnú sieň do jedálne. Osvetľovali ju dva lustre. Evie zachytila svoj odraz vo vysokých nezatahnutých oknách – jej červený kabát žiaril vo dverách jasne ako pochodeň. Pozorne položila ušitý záves na velikánsky jedálny stôl. Prehodila si cez plece dlhý vrkoč a vrátila sa do auta. Dva páry závesov až po zem z vínovočerveného a zo zlateho damasku, od ktorého sa odrážali záblesky svetla, sa budú v miestnosti dokonale vynímať, no boli také ťažké, že musela každý doniesť osobitne.

Keď sa náhlila z auta poslednýkrát, začali padať prvé vločky. Usmiala sa, keď ju poštekli na tvári, ale zrýchlila krok a zatvorila za sebou masívne dubové dvere, zanechajúc ľadový vzduch vonku. Niežeby v obrovskom prázdnom dome bolo teplejšie. Keď rázne

vykročila po chodbe, dych sa jej vo vzduchu zrážal do riedkych obláčikov. Azda dom oživne, keď sa doň nasťahuje nový majiteľ.

Zakopla o čosi tvrdé a zatackala sa. Kovová dverná zarážka ležala prevrhnutá. Palcom na nohe ju postrčila k dverám do jedálne, aby zostali otvorené. Položila ťažký záves k ostatným, zastavila sa a načúvala.

Zvláštne. Zazdalo sa jej, že začula štekot.

Nie – musel to byť prelud. Na príjazdovej ceste stálo iba jej auto a pri príchode si všimla, že v celom dome je tma. Majiteľ sa mal nasťahovať až o týždeň.

Zahnala myšlienky a prisunula si rozkladací rebrík pod okno. S hlasným škripotom ho roztiahla. Sňala plastový obal z prvého balíka, zručne si záves prehodila cez plece a vystúpila na najvyšší schodík. Okná boli ozaj vysoké a jednou rukou držať ťažkú látku, kým druhou vešať záves, si vyžadovalo balansovanie ako v cirkuse. Práve skončila s prvým závesom a začala s druhým, keď opäť začula štekanie, tentoraz hlasnejšie. Sediac celkom hore na rebríku, znehybnela. Nebolo to plechové ťavkanie malého psička, ale hlboký, hlasný brechot.

Srdce sa jej rozbúchalo. *Čo ak tu obieha strážny pes?* napadlo jej.

Nezmysel, kľúč jej predsa dala majiteľova osobná asistentka a dodávatelia si chodili hore-dolu už celé týždne. Majiteľ sa však mohol domnievať, že bude prístup do domu vyhľadávať len cez deň. Pozrela sa na hodinky. Práve bolo pol desiatej.

Začula blížiac sa kroky a hlboký mužský hlas. Pri ďalšom zabrechaní až podskočila. Vtom sa na chodbe ozval rýchly škrabot labiek nejakého zvieratá – azda aj viacerých. Celá stuhnutá sa dívala na otvorené dvere a neodvážila sa pustiť záves, lebo zatiaľ visel iba na troch háčikoch. Vyvalila oči, keď dnu vbehol veľký dalmatín a vyskočil na ňu. Skríkla a krčovito sa chytila prudko sa kývajúceho rebríka. Záves jej vypadol z rúk a čosi zavízgalo. Pozrela hore, kde teraz visela ohnutá garniža.

„Smoke! Lahni!“ zavolať muž.

Pes si ho ani nevšimol, brechal a skákal, ďalej narážajúc do rebríka. Evie zhíkla, rebrík sa zakýval a vzápätí v mäteži bucho- tu, látky a brechania letela na zem.

Zažmurkala. Ležala na podlahe na jednej kope so závesmi. Pes k nej priskočil a ona inštinktívne zdvihla rameno, aby si chránila tvár, ale namiesto ostrých zubov zacítila, ako jej teplý vlhký jazyk olizuje ruku.

„Čo to...“ Otrášená spustila ruku a dívala sa na psa, ktorý naklonil hlavu a sledoval ju. Vtom priateľsky zakňučal a Evie sa zasmiala. „Po tomto odo mňa chceš, aby som ťa škrabkala za ušami? Ty blázon jeden!“ Dalmatína však napriek tomu pošúchala po hlave, načo začal vydávať blažené zvuky.

Úsmev jej však zmizol z tváre, keď si všimla diery v omietke, odkiaľ bola zo steny vytrhnutá garniža. „Ach, pozri, čo si vyviedol...“ Pokúsila sa vyslobodiť sa zo závesov, ale bola v nich dôkladne zamotaná a váha rebríka spolu so psom ju prikovali k podlahe.

„Čo vyviedol?“

Evie aj pes obrátili hlavy smerom k nespokojnému mužskému hlasu.

Až teraz si Evie mohla poriadne poprezerat' vysokého, neoholeného muža, ktorý stál od nej na niekoľko krokov. Hádala mu tak zo tridsaťpäť, hoci si nebola istá. Prikročil bližšie, aby si prezrel rebrík, kovovú tyč a záves, v ktorom uviazla, na jednej hromade. Zacítila z neho riadny závan alkoholu. Strnisko na brade mu dodávalo zlovestný výzor, vlasy mal rozstrapatené, a keď otočil ostrý zrak späť na ňu, videla, že oči má podliate krvou.

„Len chránil môj majetok. Otázka je, čo ste tu vyvádzali vy.“

Aha ho, žiadna natiahnutá ruka, ktorá by jej pomohla vstať. Alebo nebudaj: Neublížili ste si? Len obviňujúci pohľad, akoby sa mu do domu vlámala. Srdce jej tĺklo ako zvon. Nikto nevedel, že je tu – sama s nahnevaným neznámym a jeho psom. Zrazu sa cítila zraniteľná.

„Čo tu asi tak môžem robiť? Vari vám vykrádam dom?“ Ďalej na ňu gánil. Vzdychna si a vysvetlila mu očividné: „Vešala som závesy, ako inak.“

„Ako inak,“ zopakoval sucho. „Lebo to je úplne normálna činnosť o...“ zažíval sa na hodinky, ktoré sa mu zaligotali v žiare lustra, „takmer desiatej večer.“

Vzbĺklo v nej rozhorčenie. „Mám predsa kľúč!“ Pokúsila sa vyslobodiť z látky, ale bezúspešne. Dalmatín k nej pobehol a oňuchal jej ruku. Ťažko sa rozdúchava zlosť na príšerného chlapa, keď má takého rozkošného psa.

„Čo nepoviete.“

Sarkazmus v jeho hlase priam bodal. V mysli sa jej mihol obraz bývalého snúbenca, ale zahнала ho v snahe sústrediť sa na terajšiu situáciu. „Ale áno!“ Hmatkala po vrecku, no v spleti závesov ho nevedela nájsť. „Dala mi ho Heidi.“

Záblesk poznania v mužových očiach ju ubezpečil, že meno Heidi mu čosi hovorí. „A vyzvala vás Heidi, aby ste si sem chodili uprostred noci?“

„Inokedy som nemohla,“ odvrkla cez zaťaté zuby. Konečne sa jej podarilo vymotať sa a postaviť sa na rovné nohy. Z členka jej vystrelila ostrá bolesť, od ktorej zalapala po dychu a stratila rovnováhu. Zachytila sa najbližšieho predmetu – stoličky.

„Čo je s vami?“ spýtal sa a neznel pritom znepokojene, ale podráždene.

„Nič.“ Hmatkala vo vrecku. „Tu máte ten prekliaty kľúč. Spokojný?“

Letmo hodil okom na stredoveko vyzerajúci kus kovu a znovu sa zahľadel na žalostnú kopu závesov. „Slovo spokojný to teda vôbec nevystihuje. Vidíte tú škodu, ktorú ste spôsobili?“

Sledovala jeho pohľad k dieram na stene, kde bola predtým upevnená garníza. Začala zuby, aby zadržala odvrknutie, na jazyk sa jej hrnulo hneď niekoľko možných variantov. Uvedomovala si, že ak je neznámy majiteľom domu, je to jej zákazník. Pritom

si len robila svoju prácu a nezaslúžila si také zaobchádzanie. Toto bol veru najdrzejší klient, s akým mala kedy do činenia.

Nebol však prvým mužom, pri ktorom sa cítila úbohá a nedokonalá. Jej bývalý priateľ Tim a tento tu boli očividne uhnieťení z jedného cesta. Ak sa však pri Timovi čosi naučila, bolo to práve to, aby sa nenechala podupať ďalším chlapom.

Pes okolo nej nadšene pobiehal do kruhu, raz oňuchával závesy, raz si zase obtieral hlavu o jej nohu. Evie zovreła stoličku a zo všetkých síl sa snažila udržať rovnováhu, no pritom nezaťažila ľavý členok. „Namiesto toho, aby ste sa mi ospravedlnili za správanie svojho psa, hodíte nehodu na mňa? Aj ja by som sa mohla opýtať, kto ste a čo tu chcete.“

„Toto je môj dom. Vám svoju prítomnosť vysvetľovať nemusím.“

Aha, takže predsa len to bol zákazník. Už iba materiál na závesy ju stál celý majetok. Odmietnutie zákazky si nemohla dovoliť, inak by mala s bankou ešte väčšie problémy.

„Ale... ale Heidi mi tvrdila, že sa nastahujete až budúci týždeň.“ Keby tušila, že tu bude, najskôr by mu zavolala. V tej chvíli si veľmi želala, aby jej to bolo napadlo.

„Kedy sa nastahujem, to je moja vec,“ odsekol. V očiach sa mu mihol zvláštny výraz, ale rýchlo sa pozrel inam.

„No, je to síce mrzuté, ale robila som si iba svoju prácu.“ Vystrčila bradu. „Možno keby ste dokázali prinútiť svojho psa, aby poslúchal, nedošlo by k toľkej škode a ja by som sa nebola na smrť vydesila.“ A nezranila. Siahla si na členok a pes jej oblízal ruku.

„Smoke!“ ostro vyrazil muž. „Ku mne!“

Pes pri zvuku svojho mena zdvihol hlavu, ale povel si ani nevšimol. Muž naňho zagánil ako na zradcu, no potom si len vzdychol a pustil sa naprávať škody. Zdvihol rebrík a oprel ho o stenu. Keď sa priblížil k Evie, zápach alkoholu zosilnel. Obozretne ho pozorovala. Bol nahnevaný, opitý a nikto nevedel, že ona je tu.

Natiahla sa po závesy, oprášila z nich kúsočky omietky a preskúmala, či sú poškodené. „Vyzerá, že sa im nič nestalo,

vďakabohu. Šila som ich celé hodiny.“ Opatrne ich poskladala na stôl, aby sa nepokrčili.

Muž zbieral kúsky omietky. „Povedzte mi ešte raz, prečo doručujete závesy potme.“

Začala päste vo vreckách. Aj Tim s ňou hovorieval takým opovrzhlivým tónom, keď si vyšli von s jeho kolegami a príliš veľa rozprávala alebo povedala niečo nevhodné.

„Cez deň pracujem v obchode,“ odvetila, „preto závesy doručujem vždy večer.“ Väčšina zákazníkov si službu cenila, iní dodávatelia totiž od zákazníkov očakávali, že si po závesy prídu sami a sami si ich aj zavesia.

„Vzhľadom na počasie to nemohlo vydržať dozajtra?“

„Nie, nemohlo. Zajtra má narodeniny jedna moja priateľka a...“ Tento chlap s červenými očami by nepochopil jej problémy s hotovosťou, veď vlastnil hotový kaštieľ. Nie dom, kaštieľ!

„A?“ popchol ju.

Rozhodla sa priznať pravdu. „Potrebovala som ich dokončiť a doručiť, aby som za ne mohla vystaviť faktúru.“

Oči sa mu v okamihu zúžili na dve červené štrbiny.

Rýchlo dodala: „Za posledný týždeň som nerobila nič iné než tieto závesy. Materiál stojí stovky libier, čo mi spôsobuje finančné ťažkosti. Mám len malý podnik, potrebujem ich zinkasovať čo najskôr, inak sa na účte dostanem do mínusu.“

„Nemohli ste najskôr poslať faktúru a doručiť ich potom? Vedeli ste, že je dom prázdny.“

Zhrozene sa naňho zadívala. „Nikdy nezasielam zákazníkovi faktúru, kým nedoručím závesy a nepresvedčím sa, že dokonale sedia.“

„Určite sedia, ak ste správne merali.“

To mohol povedať len niekto, kto pár závesov v živote nezavesil. „Nie je to také jednoduché. Práve preto ich veším sama a vždy sa uistím, že visia dobre.“

Zdvihol jedno obočie. „Uistíte sa, že dobre visia?“

„Presne tak!“ Jeho blahosklonný postoj Evie nahneval.

„Hádám ste si nemysleli, že zákony gravitácie v tomto dome nefungujú?“ pokračoval. Keby to bol ktokoľvek iný, považovala by to za vtip. On sa jej však očividne vysmieval.

„Je zrejme, že o závesoch neviete nič,“ namietla.

„Máte pravdu. Poučte ma, prosím, lebo závesy, ktoré by nevi-seli, ale rovnobežne sa vznášali, som teda ešte nevidel.“

Zaškrípala zubami. „Závesy môžu byť perfektne odmerané, ale ak ich nezavesíte správne a záhyby nie sú dobre naaranžova-né, pôsobia nepoddajne a... a neohrabane.“

„Neohrabane?“ Kútikmi úst mu posmešne zašklbalo, čo Evie ešte väčšmi zdvihlo tlak.

„Áno! Preto ich upravujem osobne, aby vyzerali čo najlepšie.“ V taške so šitím mala ďalšie závažia, ktoré mohla v prípade po-treby vložiť do podšívky, ale zväčša išlo len o to, ako správne na-aranžovať záhyby a látku. A to sa dá naučiť iba praxou.

Jeho mlčanie akoby ju usvedčovalo väčšmi než žieravé slová.

„Teraz môžete ísť,“ povedal napokon a kývol hlavou k dve-rám. „Škody ste narobili dosť. Vaše služby už nepotrebujem.“

Evie sa naňho dívala a v hlave sa jej rojili zmätené myšlienky. Vyhadzuje ju po tom, ako ju napadol jeho pes? Už nie je potreb-ná? Znamená to, že jej nezaplatí? Srdce sa jej rozbúchalo pri po-myslení na prísnu výstrahu, ktorú jej adresovala banka. Ak sa na účte opäť dostane do mínusu, nebudú mať zľutovanie.

„Počkajte! Nemôžete mi za tie závesy nezaplatiť, najmä ak je za škodu zodpovedný váš pes, a nie ja!“

„Ja nehovorím o prekliatej platbe. Vari myslíte stále iba na peniaze?“

„Nie! Ale povedali ste...“

„Požiadal som vás, aby ste odišli. Dvere sú tamto.“

Zamračila sa naňho, potom schmatla tašku so šitím a na-čiahla sa po rebrík.

„Ja to vezmem,“ povedal a zobral jej obe veci z rúk.

Nemala guráž odmietnuť. Krívala za ním, ale vždy, keď presunula váhu na ľavý členok, bodlo ju v ňom. Prudko zažmurkala. Aký otrasný, príšerný chlap. Dalmatín spokojne cupital popri nej a občas sa jej ňufákom obtrel o ruku, akoby ju chcel utešiť. Hotové zlatičko.

„Čo bude so zvyšnými závesmi?“ spýtala sa, uprúť zrak na pár ešte stále zabalený v ochrannom obale.

„Najprv budem musieť niekoho zohnať, aby opravil škody,“ odvetil a ani sa neunúval pozrieť jej smerom.

„Keď to spraví, vrátim sa prácu dokončiť.“

„To nebude potrebné. Dám vám vedieť, ak by sa vyskytol nejaký problém... s gravitáciou alebo čosi iné.“

Evie mykla plec. „Ako chcete.“

Otvoril vchodové dvere a dovnútra vnikol závan studeného vzduchu. Evie vyvalila oči. Jej auto pokrývala trblietavá prikrývka a sneh víril v jagavom tanci, ktorý rozjasňoval noc. Snežilo rýchlo a husto. Inokedy by to bývalo nádherné, dokonca čarovné, ale dnes večer jej zovrelo žalúdok. „Ach nie...“

„Nepočúvali ste predpoveď? Vraaveli, že bude snežiť.“

„Ja viem, ale je prvého decembra. Nenapadlo mi, že tak husto.“

Snehové vločky padali ako páperie a vo vzduchu vládlo strážidelné ticho. Hoci tak to tu hore na kopci je asi vždy. Evie bola zvyknutá bývať v dedine, obklopená priateľmi a susedmi.

„Kam ho chcete dať?“ spýtal sa, nadvihnúc rebrík.

„Dozadu, prosím,“ odvetila a vykročila z domu, že otvorí auto. Sneh jej vržďal pod nohami, ale s úľavou zaznamenala, že ešte nie je príliš hlboký. „Zmestí sa do priestoru pri nohách.“

Vsunul rebrík dovnútra a vážne sa zadíval na auto. „Pomôžem vám odmiest' sneh.“

Draho vyzerajúce kožené topánky sa mu v ňom napoly strácali. Evie pocítila uspokojenie, že má obuté čižmy až po kolenná. „Netreba,“ rýchlo zaprotestovala. „Poradím si.“ Už túžila byť

od neho čo najďalej. Čoskoro bude doma, ubezpečovala sa, keď oškrabávala sneh z predného skla.

„Tak ja teda pôjdem. Mimochodom, volám sa Evie,“ povedala a natiahla k nemu ruku. „Evie Millerová.“ Na slušnosť bolo trochu neskoro, no nezdalo sa jej správne odísť bez toho, aby sa predstavila, najmä keď k nemu bude zajtra plachtiť jej faktúra.

Pozrel sa na vystretú ruku a potom jej podal svoju. „Jake Hartwood.“

Mal ju takú studenú ako ona, ale stisk bol pevný a silný. V takej blízkosti ju však zápach alkoholu prinútil cúvnuť. Zdalo sa jej smutné, že taký mladý, dobre vyzerajúci muž sa prejavuje tak zatrpknuto a nepríjemne. Mohol by byť príťažlivý, keby mal inú povahu.

Aspoň sa mu však vzoprela. Vlastne prekvapila sama seba. Prečo to nedokázala s Timom? A s vlastnými rodičmi, keď už na to príde?

„Jazdite pomaly a na nízkom prevode,“ varoval ju, keď nasadala do auta.

„Zvládnem to. Sneh nie je príliš hlboký.“ Zavrela dvere a zahľadela sa na dlhú príjazdovú cestu, ktorá sa hadila do temnoty strakatej od snehových vločiek. Z dverí Old Hallu ju pozoroval muž so psom. Naštartovala auto.

„Na nízkom prevode, to tak,“ zašomrала si sama pre seba a stlačila plynový pedál. Čím rýchlejšie odíde, tým lepšie. Dovidenia a zbohom jemu aj jeho rade, udelenej s kyslou tvárou.

Auto sa pohlo rýchlo. *Ako dobre, že sneh nie je taký hlboký*, potešila sa Evie a usmiala sa popod nos. Ako však nabralo hybnú silu, úsmev jej zmizol. Volantom točila celkom zbytočne. Voz nesmeroval po ceste, ale zabiehal doprava. Nebolo dobre vidieť, no hmlisto si spomínala na strmý svah, klesajúci do záhrad. Prudko dupla na brzdu. Auto jednoducho pokračovalo v jazde. Otočila volantom doľava, kam sa zatáčala cesta, ale nestalo sa nič. Opäť pritlačila na brzdu. V panike sa jej prudko

rozbúchalo srdce. Stisla brzdu silnejšie, auto sa však len kĺzalo a volant v rukách jej pripadal celkom voľný.

„Nie,“ zašomrala a zovrela volant pevnejšie. Auto sa šmýkalo dolu kopcom čoraz väčšou rýchlosťou. S polohlasnou modlitbou a kliatbou zároveň to skúsila zase a silou vôle sa snažila prinútiť vozidlo, aby poslúchalo. „Zastav!“ zajačala, dupla na brzdvový pedál a v zúfalstve zatiahla ručnú brzdou.

Auto sa rútilo ešte rýchlejšie. Trhala volantom, stláčala všetky pedále, vyradila, opäť zaradila, auto však stále naberalo na rýchlosti a nekontrolovateľne sa šmýkalo. Srdce jej šialene bilo. Má vyskočiť a nechať auto tak? Nie, ak narazí, nebude si môcť dovoliť opravu. Pred nárazom ho však už zachrániť nedokáže. Obzrela sa. Pozerá sa Jake ešte? Nevidela nič, ale v tom momente auto zišlo z cesty a prudko vyrazilo dolu svahom.

Evie iba zalapala po dychu, keď sa z ničoho nič zastavilo. Zažmurkala.

Auto sa síce nakláňalo nabok, jej sa však našťastie nič nestalo. Pokúsila sa cúvnuť. Nič. Skúsila ísť dopredu. Zase nič. Bol to iba optimistický pokus, no ak by sa jej predsa len podarilo auto otočiť, možno by dokázala vyjsť hore svahom až na cestu. Stiahla okno, vyzrela von, opäť stlačila plyn. Kolesá sa točili a auto zapadalo čoraz hlbšie do snehu. V zúfalstve zavrela oči. Musí čeliť realite, jednoducho definitívne uviazla v patovej situácii.

Druhá kapitola

Z víriaceho snehu sa vynorila tvár Jaka Hartwooda. „Ste zranená?“ spýtal sa.

„Nie, som v poriadku,“ vytlačila zo seba.

Odstúpil od auta, aby preskúmal, ako veľmi sa nakláňa. „To nevyzerá dobre.“

„Neviem, čo sa stalo... Vôbec sa nedalo zabočiť!“

„Vari ste do tej priekopy nemali namierené?“ Na tvári sa mu nezračil ani náznak žartovania.

„Ha-ha, náramne vtipné.“

Vystúpila. Ako ju tak pozoroval, oči sa mu strácali v tieni. Vyzeral pritom ako Smrť.

Evie vskutku nemala šťastný večer. Najprv ju zvalili z rebríka, potom sa vrátila do priekopy. Vždy bola smoliarka, ale toto presahovalo bežný priemer.

„Nič to,“ povedala mu veselým hlasom. „Pôjdem domov pešo a ráno sa vrátim po auto.“

Na cestu nebolo príliš vidieť, ale mienila si svietiť baterkou na mobile. Krívajúc sa vydala vpred, pričom sa snažila ťahať nohu po snehu. Bol však hlbší, než vyzeral, a na zranenom členku kráčala neisto.

„Idete domov pešo?!“ neveriacky za ňou zavolať.

„Nie, idem si postaviť snehuliaka,“ zažartovala a otočila sa k nemu. „Hej, pôjdem pešo. Nie je to ďaleko.“

Aspoň sa to nezdalo ďaleko, keď išla do Old Hallu autom.

„Bývate v dedine?“

Prikývla a vytrvalo pokračovala v ceste. Nevedela sa rozhodnúť, čo ju bolí menej: presunúť celú váhu na zranený členok, alebo držať nohu plocho na zemi a usilovať sa ťahať ju po snehu, čo jej pripadalo, ako keby sa brodila mokrým betónom. Keby tak našla väčší konár, mohla by ho použiť ako palicu...

Urobila ďalší krok vpred, ale členok sa jej podlomil a zvalila sa do snehu. No výborne. Omámené ležala a sledovala vločky, ako sa na ňu rútia. Štípali ju na tvári a usádzali sa jej na mihalniciach. Ešte len teraz zo seba urobila blázna.

Pár silných rúk ju zdvihol zo zeme.

„Vďaka,“ zašomrala a poometala si sneh z kabáta. Líca jej horeli tak, že musela osvetľovať okolie ako svätojánska muška.

„Pešo ísť domov nemôžete,“ povedal ticho. „Do dediny sú to dve míle, je tma a sneží.“ Obzrel sa za seba. „Ponúkol by som vám odvoz, ale mám vypité.“

Sledovala jeho pohľad ku garáži. Takže preto pri príchode nevidela žiadne iné auto.

Vzdychol si. „Radšej teda poďte naspäť dovnútra.“

Vrelé pozvanie to teda nebolo. Pozrela sa na dom, potom zase na cestu. „Ste si istý? Nechcem vás nijako obťažovať.“

„Nemáme moc na výber,“ zašomral. „Takto som veru strávil večer neplánoval.“

„Ani ja,“ odvrkla a v duchu ho prekliala. Keby si nebola vyvrtla členok, bola by už v polovici príjazdovej cesty, kráčajúc v ústrety vani plnej horúcej vody a vlastnej pohodlnej posteli.

„Nemá význam stáť v tejto zime.“ Zdvihol ju do náručia.

Zhíkla. „Čo to stvárate? Položte ma!“

„Prečo? Aby ste sa zase zaborili do záveja? Ak ste si nevšimli, kúrenie v dome zatiaľ nefunguje. Naozaj vám neodporúčam ešte väčšmi premoknúť a premrznúť.“

Rýchlo zažmurkala. Jej hrdosť už v ten deň dostala poriadne na frak, podobne ako členok. Keby jej bol niekto iný ponúkol, že ju ponesie, ocenila by gesto ako rytierske. Bola však presvedčená,

že Jake Hartwood nemá v sebe rytierskosti ani zamak. Driapal sa snehom späť hore svahom, i keď treba uznať, úspešne predstieral, že mu nie je ťažká. Držala oči upreté na vchod kaštiela, pretože situácia bola príliš osobná a vcelku trápna.

Smoke ich príchod privítal zaštekáním. Len čo boli dnu, Jake kopnutím zavrel dvere. Hlasno sa za nimi zabuchli.

„Už ma môžete položiť,“ oznámila mu Evie.

Hodil na ňu odmeraný pohľad a pokračoval po chodbe. Minul jedáleň. Popri nich cupital Smoke, ešte stále nadšene štekajúc.

„Položte ma. Som hrozne ťažká.“

Zdvihol jedno obočie.

„Kam to idete?“ spýtala sa. Znervóznela, lebo míňali dvere za dverami, odbočujúc vľavo, vpravo a opäť vľavo. Ten dom bol hotové bludisko. Zdalo sa jej, že Jake už kráča celú večnosť, topánky mu hlasno buchotali na parketách.

„Do pracovne,“ úsečne odvetil. „Iba tam je oheň.“

Konečne zastal pred dverami, ktoré zostali poodchýlené. Plecom ich otvoril a doniesol ju k jednému z dvoch kresiel otočených ku kozubu. Kým jej priťahoval podložku pod nohy, Evie sa poobzerala po miestnosti. Bolo tam citeľne teplejšie než inde v dome. Objasnili jej to obhorené zvyšky tenkého polena v pahrebe. Pochopila, prečo sa mylne domnievala, že je v dome sama – izba bola zastrčená v zadnej časti. Za denného svetla z nej bol pravdepodobne krásny výhľad na záhrady a možno aj do údolia, kde ležal Willowbrook. Očividne ju ešte neprerobili, tmavé zamatové závesy boli ošúchané a vyblednuté, obkladu na stenách by sa zišlo pretrieť lakom, ale bolo tam útulne a Evie rozumela, prečo sa majiteľ rozhodol drepieť radšej tam než v jednom z priestranných salónov.

Panika ustúpila, ale aj tak si uvedomila, že by mala zostať na pozore. Nevedela o ňom ničovaté nič.

„Sem.“ Ukázal na podložku. „Vyložte si nohu.“

„Ďakujem,“ povedala a vyzula si premočené čižmy.